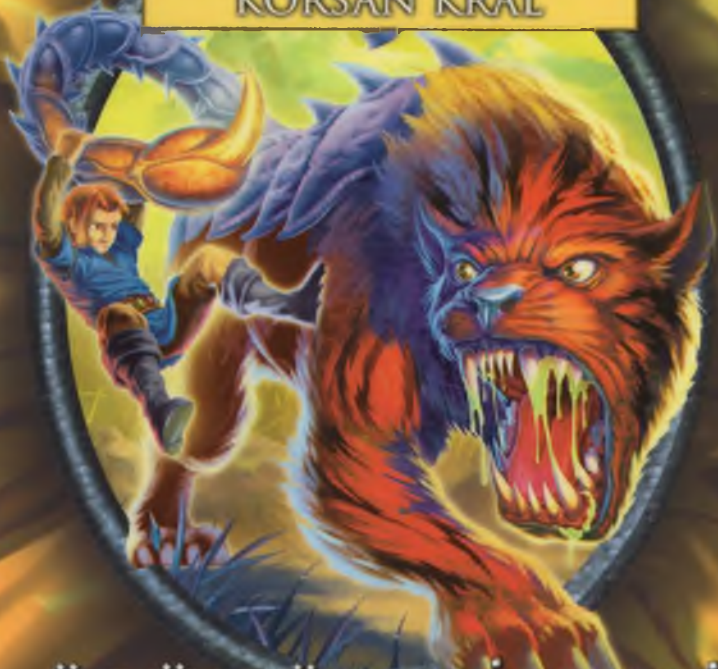

ADAM BLADE

YENİ
SERİ!

Canavar Peşinde

KORSAN KRAL

ÖLÜMÜN DİŞLERİ

KORON

Canavar Peşinde

Yepyeni Canavar Peşinde macerasına hoş geldiniz:
Korsan Kral

Tom, şimdiye kadarki en zorlu Canavar Peşinde macerasıyla karşı karşıya. Bir yandan Varoluş Ağacı'nı bulmaya çalışırken, bir yandan da Korsan Kral Sanpao ile mücadele ediyor. Tom, onun kontrol ettiği altı canavardan biri olan Koron ile başa çıkabilecek mi?

Korsan Kral serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Su Yılanı Balisk
- Solucan Saçlı Hekton
- Kasırga Ejderhası Torno
- Pençeli Kötülük Kronus
- Gömülü Kıyamet Kanca Diş

www.beyazbalina.com.tr
www.istanbulok.com.tr

9 yaş ve
üstü

₺8.00

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2017

Beyaz Balina Yayınları

CANAVAR PEŞİNDE - 44

KORSAN KRAL

Ölümün Dışları Koron

Beast Quest

Koron Jaws of Death

ISBN: 978-605-188-110-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© Metin: Beast Quest Limited, 2011

© İllüstrasyonlar: Pulsar Estudio (Beehive Illustration)

© Kapak illüstrasyonu: Steve Sims © Orchard Books, 2011

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Aslı Onat

Düzeltili: Ergül Karakaya

Çeviren: Can Türkyılmaz

Grafik uygulama: Kübra Yeşilyurt

Baskı ve cilt: **EKOSAN MATBAACILIK**

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No:1 (Tara Tarım Binası)

Zeytinburnu - İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 544 66 68 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

ÖLÜMÜN DİŞLERİ
✎ KORON ✎

Canavar
Pesinde

KORSAN KRAL

ADAM BLADE

BATI OKYANUSU

KORKU
ORMANI

DOLAN

KIZIL ÇÖL

SPIN

ORTA
VALAR

Avantia

YEŞİL
VALAR

KRAL
HUGO'NUN
SARAYI

ŞEHİR

ERRİNEL

BAÇLI NEHIR

OREL

KARA ORMAN

Avantialı savaşçılar! Hepiniz karşımda tir tir titreyin! Çünkü topraklarınızda yeni bir dűřman var!

Ben Sanpao, Makai'nin Korsan Kralı! Gemim, bugüne dek hiç karşılaşmadığınız kadar kuvvetli, kadim bir büyü gücüyle krallığınızı ele geçirmem için beni kıyılarınıza getirdi. Hiç kimsenin yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim. Özellikle de o zavallı Tom ile arkadaşlarının... Bu kez Aduro bile size yardım edemeyecek. Korsan tayfam krallığınızı acımasızca yakıp yıkarken Canavarlarımla Avantia'daki hiçbir kahraman baş edemeyecek.

Korsanlarım! Yelkenleri çekin ve taş taş üstünde bırakmamaya hazır olun! Avantia bizim olacak!

*Korsan Kral
Sanpao*

GİRİŞ

Ürkmüş ata yavaşça yaklaşan Amar, “Sakin ol Kartopu,” diye fısıldadı.

Adı gibi bembeyaz olan at, gözlerini devirerek sahibini izledi. Endişeden, burun delikleri genişlemişti. Amar, duraklayıp sopasına uzandı. Çocukluğundan beri Yeşil Ovalar’da seyis olarak çalışıyordu ama bu koca at, şimdiye dek karşılaştıklarının en zorlusuydu. Karşısındakinin ne kadar özgür

ruhlu bir hayvan olduğunu görür görmez anlamıştı.

“Demek öncekilere yaptığın gibi son sahibini de sırtından attın ha?” diye mırıldandı. “Çitleri kırıp kaçman da cabası...” Dilini şaklattı. “İşte bu hiç olmadı.”

Dişlerini gösteren at, toynağını yere vurdu. Dörtnala koşmaya hazırlanıyordu sanki.

Amar, “Sana zarar vermeyeceğim kızım,” diyerek ata yaklaşmaya devam etti. Neredeyse yanına varmıştı. Elini açıp uzattı.

Kartopu, başını eğip Amar’ın elini kokladı. Bakışları yumuşamıştı. Amar, ata biraz daha yaklaşıp onun güçlü boynunu okşadı ve dizginlerini kavradı.

“Gördün mü? O kadar da zor değilmiş,” diye fısıldadı. “Hadi artık köye dönelim.”

Aniden dev bir gölgeyle karanlığa gömüldüler. Hemen ardından Amar, korkunç bir hırlama duydu. Kartopu da tehlikenin farkına varmıştı. Gözleri parlayarak şaha kalktı ve toynaklarını havaya doğru savurmaya başladı. Amar, yana çekilip güçlü darbelerden kaçmaya çalıştı. Atı kontrol etmekte zorlanıyor, dizginler, ellerini kesiyordu.

Başını çevirince, gördüğü manzarayla kanı dondu: Dev bir Canavar, son hızla üzerine geliyordu. Simsiyah kürkü kan kıvrımlı çizgilerle kaplı olan Canavar bir kaplana benzese de Amar'ın o güne dek gördüğü kaplanların en az üç katı büyüklüğündeydi.

Dev kaplan sıçrayıp birkaç adım önüne inince Amar, yerin sarsıldığını hissetti.

Canavarın neredeyse birer orak kadar olan tırnakları, toprakta derin yarıklar açmıştı. Boynundaki tüyler dimdik olan yaratık, siyah dudaklarını aralayıp keskin dişlerini gösterdi. Dişlerinin ucundan damlayan salyası değdiği yeri yakıyor, yeşil çimleri

kül ediyordu. Karşısındakinin ne olduğunu anlamaya çalışan Amar, Canavarın arkasına bakınca, gözleri fal taşı gibi açıldı. Dev kaplanın sırtından, tıpkı akrebinkine benzeyen bir kuyruk çıkıyor, kuyruğun ucundan da yeşil bir zehir damlıyordu.

Amar, hemen arkasına dönüp koşmaya başladı. Korkudan başını çevirip arkasına bile bakamıyor olsa da yerin sarsılmasından, yaratığın emin adımlarla onu takip ettiğini anlayabiliyordu. Kartopu'nun kişneyerek yeri dövdüğünü duyunca durakladı.

Canavar, gözlerini Amar'a dikti. Yaratığın kulağa böğürtü gibi gelen hırıltılı nefesi, Amar'ın olduğu yerden bile duyuluyordu.

Kaplan, dev ağzını açarak kükreyince, Amar'ın saçları, hayvanın pis nefesinin rüzgârıyla uçtu. Üzerlerinde kule gibi

yükselen yaratık, dişlerini gösterip koca pençesini savurarak saldırdı.

Amar kendini korkuyla aşağı atsa da tırnaklardan biri omzuna isabet edip onu yere yapıştırdı. Canavar, tırnaklarını Kartopu'nun yan tarafına geçirirken Amar, olanları çaresizce izlemekten başka bir şey yapamadı. Zavallı at, sendeleyerek acıyla kişnedi.

Amar, güçlkle ayağa kalktı ve elindeki sopayı Canavarın burnuna indirdi. Dev kaplan, tıpkı kedi gibi çevik bir hamleyle döndü ve Amar daha hareket edemeden elindeki sopayı dişleriyle yakaladı.

Çat! Koca sopa, incecik bir dal gibi paramparça oldu. Dehşetle başını çeviren Amar, öfkeli Canavarla göz göze geldi.

Canavar tam kocaman ağzını açıp Amar'ı parçalayacaktı ki Kartopu, tüm gücüyle

koşup şaha kalktı ve toynaklarını dev kaplanın üzerine indirdi. Acı ve öfkeyle irkilip yeniden ata dönen Canavar, zehirli kuyruğunu kaldırıp saldırmaya hazırlandı.

“Kaç!” diye bağırdı Amar. “Kaç, kendini kurtar!”

Kartopu, kişneyerek düzlükte koşmaya başladı. Canavar da kükreyerek atın peşine düştü.

Amar nefesini tutmuş, ikisinin uzaklaşmasını izliyordu. Böylesine güçlü ve asil bir atın bile bu korkunç Canavardan kaçabileceğinden emin olamıyor, içi içini yiyordu.

Aniden tepesinden gelen keskin rüzgârla başını kaldırınca, ağzı hayretten açık kaldı.

“Ama bu... Bu olamaz!” dedi güçlkle.

Bulutların arasından yelkenleri rüzgârla dolu, uçan bir gemi iniyordu!

BİRİNCİ BÖLÜM LANETLİ BÜYÜCÜ

Tom ve Elenna'nın Korsan Kral Sanpao ile karşılaşmalarının üzerinden iki gün geçmişti. Sanpao'nun kontrol ettiği Su Yılanı Balisk'le korkunç mücadelelerini unutamayan Tom, onları daha büyük tehlikelerin bekliyor olmasından endişe ediyordu.

Korku Ormanı'nın içinden kuzeye, yani Görevin sıradaki durağı olan Yeşil Ovalar'a

doğru yöneldiler. Sık ağaç dallarının iç içe geçtiği ormandaki hava boğucuydu ve garip şekilli gölgelerden ürkütücü sesler yükseliyordu.

“Keşke Gümüş de bizimle olsaydı,” dedi Elenna.

Tom, sessizce başını salladı. Asil kurdu Gümüş olmadan yolculuk etmenin Elenna için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordu. “İkimiz de sevdiklerimizden koparıldık,” dedi Tom. Tıpkı Gümüş gibi, Tom’un annesi de Tavania’da tutsak kalmıştı. Tom, dişlerini sıkarak sözlerine devam etti: “Onları kurtarmak istiyorsak Varoluş Ağacı’nı bulmaktan başka çaremiz yok.”

“Bu, kolay olmayacak,” dedi Elenna. Sesinden, öfkelenildiği anlaşılıyordu. “Hele de Aduro bizim tarafımızda değilken...”

Elenna, çok haklıydı. Bugüne kadarki Görevlerinde onlara destek olup rehberlik eden İyi Büyücü Aduro, Korsan Kral'ın lanetinin etkisindeydi ve Sanpao'nun kuklası olmuştu. Tom'un kahraman babası Taladon da onlara yardım edemezdi, çünkü yaralı hâlde Kral Hugo'nun sarayında yatıyordu.

Tom, elini beline götürünce tek kaybının ailesi ve dostları olmadığını hatırladı. Aduro, Tom'un sihirli mücevherlerle dolu kemerini çalıp Sanpao'ya vermişti. Tom'un renkli taşlarının gücünü, artık Korsan Kral kontrol ediyordu.

Aduro, büyüyle çaldığı mücevherli kemerin yerine hayvan kürkünden bir kemer koymuştu. Tom, onu belinden çıkarmaya çalıştıysa da bunu bir türlü başaramamıştı.

Tüylü kemere, son düşmanları Balisk'ten geriye kalan pençe takılıydı.

Tom, karamsar bir ifadeyle, "Artık bir başımızayız," diye söylendi. "Neyse ki, bize nereye gitmemiz gerektiğini söyleyen haritamız var da, en azından yolumuzu bulabiliyoruz."

"Peki, harita Varoluş Ağacı'nın hâlâ Yeşil Ovalar'da olduğunu mu söylüyor?"

Tom, ağaç kabuğundan yapılmış haritayı Fırtına'nın eyerinden çıkardı. Dikkatle açtığı haritanın üzerine Avantia'daki bölgeler kazınmıştı. Haritadaki küçük bir kazıntı da ağacın hâlâ orada olduğunu söylüyordu. Fakat Varoluş Ağacı onları daha ne kadar bekleyebilirdi?

Bu sihirli ağacın başka dünyalara geçitler açma gücü vardı ve kendini

korumak için aniden toprağa gömülüp krallığın bir başka noktasında ortaya çıkıyordu. Tom ve Elenna onu ilk gördüklerinde ağaç, incecik ve hastalıklı gibiydi. Fakat Balisk'i yendikten sonra ağaçla yeniden karşılaşmışlar ve daha sağlıklı olduğunu görmüşlerdi. Bu karşılaşmanın ardından Varoluş Ağacı yeniden toprağa girip ortadan kaybolmuştu.

Sanpao'nun da kendi kötü emelleri için ağacın peşinde olduğunu düşündükçe, Görevlerinin ne kadar acil ve tehlikeli olduğunu daha iyi anlıyorlardı. Korsan Kral, Varoluş Ağacı'nın dallarından birini koparıp dev gemisinin direği yapmış, ağaca şimdiden yeterince zarar vermişti. Tom, Sanpao'nun ağacı tümüyle ele geçirdiği

takdirde neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Belki Avantia'yı, belki de var olan tüm krallıkları ele geçirebilirdi...

Elenna'nın heyecanla, "Tom! Baksana!" demesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Arkadaşının parmağını takip edince, ilerideki ağaçların arasından garip bir ışığın yayıldığını gördü.

Tom, Fırtına'nın dizginlerini çekip atı durdurdu. Bu işin içinde kara büyünün olduğunu hissedebiliyordu.

Işık iyice artınca, gözlerini kıstı. Biraz sonra mavi ışık, eski dostları Aduro'nun görüntüsüne dönüştü. Yaşlı büyücü Kral Hugo'nun kalesindeki odasından onlara bakıyordu. Tom, Aduro'nun yüzündeki kötülük dolu gülümsemeyi görünce ürperdi.

Aduro alay edercesine, “Göreviniz nasıl gidiyor dostlarım?” diye sordu.

Tom, Elenna’nın, kolunu sıkıldığını hissedince, Aduro’nun lanetin etkisinde olduğunu bir kez daha hatırladı. Büyücünün kalbinde hâlâ iyilik olduğunu biliyordu ama yine de onu bu halde görmek kendisini de Elenna’yı da çok üzüyordu.

Sert bir sesle, "Her şey yolunda gidiyor, teşekkür ederiz Aduro," dedi Tom.
"Sanpao'nun Varoluş Ağacı'na ulaşmasına

asla izin vermeyeceğiz. Ayrıca annemle Gümüş'ü eve sağ salim getirmeden dinlenmeye de niyetimiz yok!" Gözlerini

Aduro'nunkilere dikip ekledi: "Bunları efendin Sanpao'ya söylemeyi unutma!"

Dişlerini gıcırdatarak gülmeye başlayan Aduro, "Ne kadar da safsın," dedi.

"Kral Sanpao'nun, bugüne dek karşılaştığın tüm düşmanlardan daha güçlü olduğunu hâlâ anlamadın mı? Anneni ve o uyuz kurdu bir daha asla göremeyeceksin!"

Tom, öfkesine hâkim olamıyordu. "Asla vazgeçmeyeceğim!" diye bağırırken, kemerindeki pençeyi söküp büyücüye fırlattı. Kaybolan görüntünün içinden geçip giden pençe, arkadaki yaprakları biçerek yoluna devam etti.

Fakat pençe havada yön değiştirip tekrar kendisine yönelince, Tom'un gözleri hayretle açıldı.

Elenna'nın korku dolu çığılıyla
şaşkınlığından sıyrıldı. "Tom! Dikkat et!"

Havada döne döne yaklaşan pençe,
Tom'un yüzünü biçmek üzereydi!

İKİNCİ BÖLÜM

YARALI AT

Tom son anda eğilince başının üzerinden geçen pençe, arkasındaki ağaca saplandı. Arkadaşının iyi olduğunu gören Elenna, derin bir nefes almıştı.

Fırtına'yı hızla sürüp pençeyi saplandığı yerden çıkardılar. Balisk'in pençesini elinde evirip çeviren Tom, "Bunu ileride silah olarak kullanabiliriz," dedi.

“Keşke oklarım da bana geri dönse,” dedi Elenna heyecanla.

“Yine de karşımızdakinin Aduro’nun kendisi değil görüntüsü olduğuna memnunum,” diyen Tom, pençeyi tekrar kemerdeki yerine taktı. “Karşımızdaki gerçek Aduro olsaydı, ona asla böyle saldırmazdım. Bu sahte Aduro’nun bir daha karşımıza çıkmasına izin vermeyelim Elenna!”

Gün boyunca at sürdükten sonra nihayet ormandan çıktılar ve masmavi bir gökyüzüyle karşılaştılar. Serin rüzgâr, önlerinde uzanan ovayı okşayarak geziniyordu.

Fakat Fırtına, huzursuzlanmaya başlamıştı. Bir şeylerin yolunda gitmediğini

sezmiş olmalıydı. Gözleriyle yeşil düzlüğü tarayan Tom, çimlerin arasında bir şey fark edince eyerden aşağı atladı.

Elenna merakla başını uzatıp, “Ne oldu?” diye sordu.

Tom, eğilip dikkatle yerdeki kırmızı izleri incelerken “Burada bir kan birikintisi var,” dedi. Tekrar ayağa kalkıp parmağıyla ovada hayali bir çizgi çizdi. “Şu yöne doğru devam ediyor.”

“Ne olmuş sence?” diye soran Elenna’nın sesi tedirgindi. “Birileri yaralanmış olabilir mi?”

“Henüz bilmiyorum ama yine de izleri takip etmeliyiz.”

Elenna da eyerden indi ve beraberce kan izlerini takip etmeye başladılar. Fırtına da birkaç adım geriden onları izliyordu.

Çok geçmeden Tom durakladı ve âdeta fısıltıyla, “Sesi sen de duydun mu?” diye sordu. Yürümeye devam ettikçe, ses de artıyordu. Yakınlarda bir su kaynağı olmalıydı.

Kendilerini geniş bir vadinin girişinde buldular. Vadinin ilerisinde, kahverengi taşlarla dans edercesine, huzurla akan bir dere vardı.

Yumuşak bir sesle, “Sanırım kimin yaralandığını bulduk,” dedi Tom.

Beyaz bir kısrak, bileklerine kadar dereye girmiş, su içiyordu. Eyeri takılı olsa da binicisinden iz yoktu. Atın yan tarafında pençe izine benzeyen dört derin yara vardı ve yaraları su içerken bile kanamaya devam ediyordu.

Tom, herhangi bir tehlikeye karşı etrafına bakındı.

“Geride kal,” dedi Elenna ona. Sonra yavaşça ata doğru yaklaşmaya başladı. “Onu korkutmamalıyız... Önden ben gideyim.”

Beyaz kısırak, başını aniden kaldırıp kulaklarını dikti. Kuyruğunu endişeyle sallıyordu. Tom, nefesini tutarak atın saldırıp saldırmayacağını anlamaya çalıştı. Karşısındaki hayvanın ne kadar zeki olduğunu bu uzaklıktan bile anlayabiliyordu.

Tom, Elenna'nın ata yaklaşırken şefkatle, "Seni zavallı şey," dediğini duydu. "Şimdi senden bana güvenmeni istiyorum, tamam mı? Seni iyileştirmek için ne gerekiyorsa yapacağız."

At silkinip başını salladıysa da kaçmaya çalışmadı. Az sonra Elenna, atın dizginlerini eline almış, hayvanın burnunu okşuyordu.

Tom'a dönüp, "Sorun yok!" diye seslendi. "Artık gelebilirsin."

Tom, bu güzel hayvana yaklaşıırken onun ne kadar kötü yaralandığını yakından görebiliyordu. Yer yer kurumuş olan kan, derin yaraların etrafında kabuklaşmıştı.

“Bunu ancak bir Canavar yapmış olabilir,” diye söylendi. *Fakat bu defa nasıl bir Canavarla karşı karşıyayız acaba?*

Alev Kuşu Epos’tan kazandıkları pençe, hâlâ kalkanına takılıydı. Pençeyi çıkarıp dikkatle ilk yaranın üzerinde gezdirmeye başladı. Dişi at kişneyip huysuzlansa da Elenna, onu sıkıca tutuyordu. İlk yarayı iyileştiren Tom, vakit kaybetmeden ikinciye geçti. Daha ikinci yarayı bitirmemişken, ilk yaranın kapanmaya başladığını görebiliyordu. Pençe öyle etkiliydi ki kaybolan yaranın yerinde ufacık bir iz bile kalmıyordu.

Tom, son yarayı da iyileştirince, beyaz kısrak rahatladı ve onlara minnetle baktı.

“İşte oldu,” dedi Tom. “Daha iyisin, değil mi?” Fakat bu sırada gözü bir yere takıldı; atın eyerinin tam arkasında bir yara daha vardı. Fakat bu, öyle sıradan bir yara değildi. Atın bembeyaz tüylerinin üzerine bir arma dağlanmıştı.

Korsan Kral'ın armasını görür görmez tanıyan Tom, öfkeyle kükredi: “Sanpao!”

“Bunu korsanlar mı yapmış?” dedi Elenna. Güçlkle konuşabiliyordu. “Yani buraya bizden önce mi gelmişler?”

“Galiba öyle,” diye yanıtlayan Tom, hemen haritayı çıkardı ve parmaklarıyla ormandan dereye doğru izledikleri yolu takip etti. Eğer harita doğruysa, dörtnala ilerleyerek Varoluş Ağacı'na çabucak varabilirlerdi.

Fırtına'ya doğru koşarken, "Hâlâ geç kalmış sayılmayız!" diye bağırdı Tom. Çabucak eyere tırmanıp, "Elenna, sen burada, atın yanında kal," dedi. "Ben ağacı bulacağım!"

Fırtına'yı mahmuzlayıp, uzun bir yokuşu tırmanmaya başladı. Kaybedecek zaman yoktu! Korsanların Varoluş Ağacı'na ondan önce ulaşmalarına izin veremezdi.

Yokuşun tepesine yaklaşırken, arkasından nal sesleri duydu. Başını çevirip beyaz kırsığın sırtındaki Elenna'yı görünce şaşırdı. Arkadaşı, ona çabucak yetişmişti.

Beraberce tepeye tırmandılar. Karşılarındaki ova, dalgalı bir deniz gibi inişli çıkışlıydı ve ufuk çizgisine kadar uzanıyordu.

“Ama bizim Şu an ağacı görüyor olmamız lazımdı!” diye bağırdı Tom. mitsizliği sesinden anlaşılıyordu. Tepenin ilerisindeki bir çukuru işaret etti. “İŞte tam da Şu çukurda olmalıydı!”

Elenna da ŐaŐırmıŐtı. “Ama nerede yleyse?”

Elenna’ya dönen Tom’un yüzü, allak bullak olmuştu. “Sanırım bunun ne anlama geldiğini biliyorum,” diye homurdandı. “Sanpao, buraya bizden önce vardı ve ağacı aldı!” YaŐadıđı hayal kırıklığı ve duyduğu öfke, iini kemiriyordu. “Yani... Yani Görevde baŐarılı olamadık Elenna.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM KİRLİ OYUNLAR

Birden, “Bu da kim?” diye sordu Elenna. Tepenin sırtında duran bir adamı işaret ediyordu. Onlara el sallayan adamın kıyafetlerine bakılırsa, buralarda oturan bir çiftçiydi.

“Belki de neler olduğunu görmüştür?” dedi Tom.

Beraber at sürerek adamın yanına geldiler.

Başıyla atı işaret eden adam, sevinçle, “Demek onu buldunuz. Size minnettarım!” diye bağırdı. “Benim adım Amar, bindiğiniz bu güzel at ise Kartopu. Onu aramadığım yer kalmamıştı.” Sonra kaşlarını çattı. Kafasının karıştığı belliydi. “Ama Kartopu yaralanmıştı... Pençe izlerine ne oldu?”

Adamın bakışlarında bir gariplik fark eden Tom, “Şimdi bunu açıklayacak vaktimiz yok,” dedi. Amar’ın gözlerindeki bu tuhaf parıltıyı daha önce de görmüştü. Ama nerede olduğunu hatırlayamıyordu. “Yeşil Ovalar’da bir tuhafılık fark ettiniz mi acaba?” diye devam etti konuşmaya.

Amar’ın yüzü, aniden asılmıştı. “Çiftliğime olanları anlatayım size o halde,” diye yanıtladı. “Tam bir kâbustu... Önce, dev gibi bir Canavarın saldırısına uğradım.”

Gözleri iri iri açılmıştı. “Koca Canavar yetmezmiş gibi, kaçıp kendimi kurtarmaya çalışırken bir de ne göreyim? Uçan bir gemi! Gözlerime inanamadım. Geminin güvertesinde de ellerinde garip kılıçlar olan bir sürü adam vardı.”

Tom, yumruklarını sıkarak, “Onlarla biz de karşılaştık,” diye araya girdi. “Gördüğün adamlar, acımasız korsanlar... Liderleri de Sanpao diye bir adam. Nereye gittiklerini görebildin mi?”

“Görmez miyim?” dedi Amar. “Gemileri kulübemin tam yanına indi. Evimi yağmalayıp atlarımı çalacaklar ve benim elimden hiçbir şey gelmiyor!”

“Evin buraya yakın mı?” diye sordu Tom.

“Eğer dörtnala gidersek hemen varırız,” dedi Amar.

Tom başını çevirip Elenna'ya döndü. "Sen benimle Fırtına'nın sırtına atla. Amar da Kartopu'nu sürsün." Sonra adama dönüp "Bizi bir an önce evine götür," dedi.

Yola çıktıktan bir süre sonra, Tom, ileride terk edilmiş bir çiftlik gördü. Evin yanında bir ağıl ve sağlam çitlerle çevrili bir otlak vardı.

Fakat çitin kapısı ardına kadar açıktı ve ortalıkta tek bir at bile görünmüyordu. Kartopu'nu aniden durduran Amar, eyerden aşağı atlayıp dizlerinin üzerine çöktü. Yumruklarını ümitsizce sıkıp göğe kaldırarak, "Geç kaldık!" diye haykırmaya başladı. "Tüm atlarımı çalmışlar!"

Tom ve Elenna da Fırtına'nın sırtından indiler. İki arkadaş göz göze gelince Tom, aynı şeyi düşündüklerini anladı. *Yine çok geç kaldık!*

Sendeleyerek ayağa kalkan Amar, çitlere tutuna tutuna yürümeye başladı. Bir yandan da ağlıyordu: “Her şeyimi kaybettim! Mahvoldum ben!”

Tom ve Elenna, onu ağılın içine kadar takip ettiler.

“Canını kurtarmışsın ya, bu da bir şeydir,” dedi Elenna. “O koca Canavar veya korsanlar seni öldürebilirlerdi!”

Adam, gözlerinde sinsi bir parıltıyla onlara döndü. “Evet, öldürebilirlerdi!” diye bağırdı. “Ama öldürmediler!” Sözünü bitirir bitirmez Tom ve Elenna’yı iterek aralarından geçti ve şimşek hızıyla kapıya koştu. Tom, bu işte bir terslik olduğundan artık emindi. Fakat o kılıcını çekemedi. Amar dışarı çıktı ve kapıyı hızla üzerlerine kapadı.

Kapıya doğru koşan Tom, demir sürgünün aşağı indirildiğini duyabiliyordu. “Bizi kandırdın!” diye bağırdı öfkeyle. Kapının tahtalarının arasından, Amar’ın parlayan gözlerini görebiliyordu. O anda, bu parıltının ona neden tanıdık geldiğini anladı: Aduro’nun gözlerinde de aynı kötü niyetli parıltı vardı.

“Bizi serbest bırak!” diye bağırdı Elenna.

Tom, “Boşuna uğraşma,” diye araya girdi. “Amar, Sanpao’nun lanetinin etkisinde!”

Ağılın dışından Fırtına’nın gürültüyle kişnediğini duydular.

Tom, “Bizi burada uzun süre kapalı tutamazsın!” diye seslendi Amar’a. Kapıya tırmanırken Elenna’nın da onu takip ettiğini görebiliyordu.

“Bana uzun süre gerekmiyor zaten,” dedi Amar. “Yoksa duymuyor musunuz? İşte geliyorlar!”

Tom, kapının tepesine ulaşınca korkunç bir manzarayla karşılaştı. Yirmiden fazla korsan, dört bir yandan at sürerek yaklaşıyordu. Uzun, örgülü saçlarını savura savura gelirken kıvrık kılıçlarını havaya kaldırmış, kulakları sağır eden savaş naraları atıyorlardı.

İki arkadaş, kapının üzerinden dışarı atladılar. Amar, yaklaşan korsanları yüzünde zafer dolu bir ifadeyle seyrediyordu. Çitlerin içinin boş olduğunu hatırlayan Tom, korsanlara bu atları Amar’ın verdiğini anladı.

Kılıcını çekip kalkanını kaldırırken, Elenna’ya dönüp, “Yanımdan ayrılma,” dedi.

“Fırtına’ya ulaşmak zorundayız. Eğer bunu yapabilirsek korsanların arasından kaçmayı başarırız belki.”

Fırtına’ya doğru koşarlarken Elenna, yayına bir ok yerleştirdi.

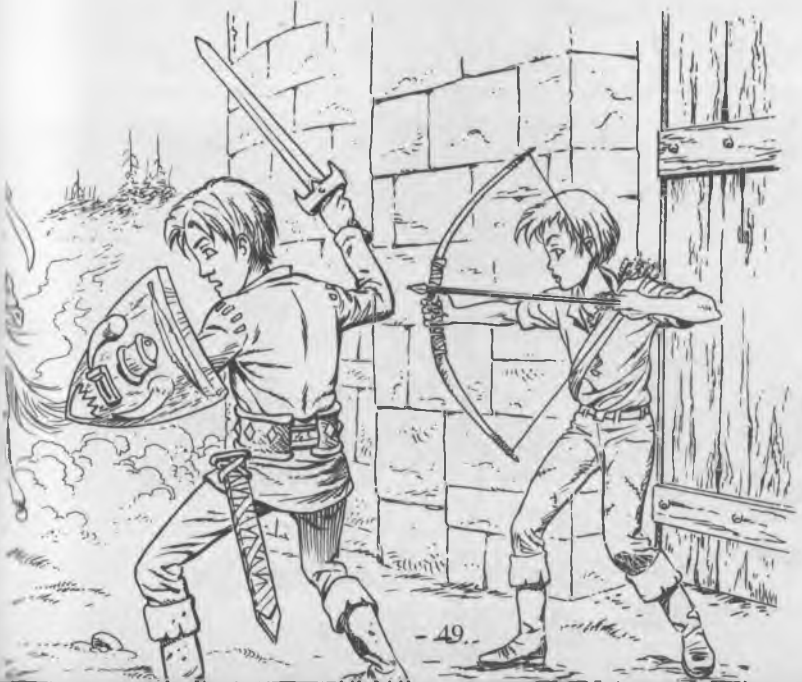
Korsanların keskin bakışları ve sivri kılıçları, güneşin altında parlıyordu. Çiftliği neredeyse tamamen sarmışlardı. Tom ve Elenna, bunca adamın arasından

geçebilmek için canlarını ortaya koymak zorunda kalacaklardı.

Fakat Fırtına'nın yanına vardıklarında üzerlerine dev bir gölge düştü ve gökten bir ses, "Durun!" diye bağırdı.

Tom, Sanpao'nun sesini hemen tanımişti. Korsan Kral'ın gökyüzünden süzülerek

inen gemisi, devasa topları ve yüksek siperleriyle uçan bir kaleden farksızdı. Kan kıızılı yelkenleri rüzgârla dolmuş, üzerinde canavar kuru kafası armasının bulunduğu

bayrak, ihtişamla dalgalanıyordu. Uçan geminin başında beliren Korsan Kral, gözlerini Tom'a dikmişti.

“Yine karşılaştık!” diye seslendi Sanpao.
“Ama inan bana, bu son karşılaşmamız olacak!”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM BEKLENMEDİK İHANET

Korsan gemisinin yapışkan, deniz kabuklarıyla dolu gövdesi, çitleri paramparça ederek otlağın ortasına indi. Geminin tahtaları, yere indikten sonra bile gıcırdamaya devam ediyor, yelkenleri dalgalanıyordu. Dev gemi, çiftliğin üzerinde tahta, kumaş ve demirden bir dağ gibi yükseliyordu.

Geminin güvertesinden dev bir yürüme kalası uzatılınca Tom ve Elenna geriye

sıçradılar. Fırtına ve Kartopu telaşla
kişnerken dizlerinin üzerine çöken Amar,
kollarını açmış, efendisini karşılıyordu.

Korsan Kral kalasın başında görününce
Amar, "Kıymetli efendim!" diye bağırdı.
Tom ise korsanı görür görmez kılıcını

kavramıştı. Göz ucuyla Elenna'ya bakınca onun da yayını hazırladığını gördü.

Ama etrafları sarılmıştı. Bunca düşmana karşı nasıl savaşılabiliyorlardı? Başını hafifçe Elenna'ya çeviren Tom, "Onu şu an vurman işimize yaramaz," diye fısıldadı. "En azından kaçma fırsatı bulana kadar bekleyelim."

Tom, sert adımlarla aşağı inmekte olan Sanpao'yu süzdü. Korsan Kral'ın suratı, boynu ve kolları dövmelele doluydu. Beline kadar uzanan saç örgüsüne ise bir sürü küçük, demir ok takmıştı.

Sanpao'nun yaralı yüzünde pis bir gülümseme belirdi. Kıvrık kılıcı, belindeki kınına takılıydı. Güçlü omuzlarının arasında ise dev bir çift başlı balta taşıyordu.

Gözleri Korsan Kral'ın belindeki parlak mücevherlere takılan Tom, *hâlâ benim kemerimi takıyor*, diye düşündü öfkeyle.

Sanpao, Tom ve Elenna'nın karşısında bir heykel gibi dikildi. Etraflarını saran atlı korsanlar, hep bir ağızdan kükrediler: "Büyük kralımıza selam olsun! Yenilmez Sanpao'ya selam olsun!" Bakışlarını tayfasının üzerinde gezdirdikten sonra yeniden Tom'a çeviren Sanpao, "Küstahlığının karşılığını nasıl almak istersin çocuk?" diye hırladı. "İşini şuracıkta bitirsem mi acaba? Ya da tayfamı biraz eğlendirmek için öldürmeden önce sizinle biraz oynasam mı?"

Tom, gözünü kırpmadan Sanpao'ya bakıyordu. Korsanın sol gözünün yarı kapalı olmasının nedeninin, tam

üzerindeki yara olduğunu yeni fark etmişti.

“Elinden geleni ardına koyma!” diye bağırdı korsana. “Senden korkmuyorum!”

Bu sırada bakışlarıyla gemiyi tarayınca umutlandı. Geminin hiçbir yerinde Varoluş Ağacı'ndan iz yoktu. Kartopu, pofurdayıp geri çekilmeye başladı.

“İşte huysuz atımız da buradaymış,” dedi Sanpao. “Damgalasak da kaçıp duruyor.”

“Belki de kötülüğün kokusunu alıyordur,” diye hırlayarak araya girdi Elenna.

“Şunun dediğine bakın hele!” diye bağırdı korsanlardan biri. Sesi öfkeden çatlamıştı. “Yok edin onu kaptanım!”

Tom'a dönen Sanpao, “Benden uzak durmalıydın evlat,” dedi. “Sen ve şu ukala arkadaşın... Hah! Bir baksana

şuna; gözlerini nasıl da üzerime dikmiş!”
Elenna’ya döndü. “Elindeki okla beni
vurmak istiyorsun galiba küçük hanım?
İstersen bir dene? Ok yolu yarılamadan,
ikiniz de ölmüş olursunuz!”

Yayını gerip Sanpao’nun kalbine nişan
alan Elenna, “Krallığı senden temizlemiş
olacaksak denemeye değer!” diye bağırdı.

Fakat Sanpao, kahkahalara boğulmuştu.
“Gerçekten de cesurmuşsun kızım!”

“İndir okunu, Elenna,” diye mırıldandı
Tom. “Bu işi böyle çözemeyiz.”

“Doğru söyledin,” dedi Sanpao. “Ama
öncelikle, kaçma fikrini aklınızdan çıkarın.
İkiniz de bugün, burada öleceksiniz. Ölüm
şekliniz ise tamamen nasıl davranacağınıza
kalmış... Fakat çok uzatmayın, daha
bir sürü işim var.” Dişlerini göstererek

kurnazca gülümsedi. “Kölem Aduro, Varoluş Ağacı’nın yakında burada bir yerde ortaya çıkacağını söyledi.” Sonra yumruğunu sıktı. “Ben ağacın büyü gücünü çalarken, ikiniz de son nefesinizi veriyor olacaksınız!”

İçi öfke ve nefretle dolan Tom, korkunç bir nara atarak Korsan Kral’ın üzerine atıldı. Eğer ölecekse, onu da beraberinde götürecekti.

Fakat Sanpao, şaşılacak kadar çevik bir hareketle yana çekildi ve sırtındaki baltayı çabucak çekip Tom’un kalkanına indirdi. Tom, ona kılıcıyla karşılık vermeye çalıştı ama Sanpao baltasıyla kalkanını ittirince, yerde taklalar atarak yuvarlandı.

Hiç vakit kaybetmeden yeniden ayağa kalkan Tom, korsana tekrar saldırmaya hazırlandı.

Elenna'nın, "Tom! Dikkat et!" diye bağırdığını duyunca göz ucuyla etrafını taradı. Fırtına, Kartopu'nun yanından ayrılmış, Tom'a doğru koşuyordu. Asil atının yardıma geldiğini gören Tom, sevinmişti. Ama Fırtına, aniden arkasını döndü ve arka bacaklarını Tom'a doğru savurdu.

Tom, afallasa da son anda toparlandı ve kalkanını kaldırarak bu ölümcül saldırıyı engelledi. Fakat Fırtına'nın arka bacakları öyle kuvvetliydi ki, Tom, kalkanına iki dev çekiç çarpmışçasına geriye doğru uçmuştu. Havada çaresizce taklalar atan Tom, Korsan Kral'ın az ötesine düştü.

Elenna, "Fırtına! Hayır!" diye bağırdı.

Fakat Sanpao'nun kendinden geçercesine attığı kahkahalar, Elenna'nın çığlığını bastırdı.

Tom, neler olduğunu anlayamıyordu. Fırtına ne yapmaya çalışıyordu? Sadık dostunun gözleri aniden kör olmuştu da Tom'a Korsan Kral olduğunu sandığı için mi saldırmıştı?

Sanpao'nun sesi, tekrar duyuldu. "Gel bana sadık atım! Efendine gel!"

Fırtına, hızlı adımlarla Sanpao'nun yanına geldi. Tom, atın gözlerindeki korkunç parıltıyı görebiliyordu artık. *Tıpkı Aduro ve Amar'ın gözleri gibi olmuş*, dedi kendi kendine.

Korsan Kral eyere tırmandı ve Fırtına'yı acımasızca mahmuzladı. Şaha kalkan at, ağzından köpükler saçarak kişnedi.

Sanpao, boş gözlerle aşağıdaki Tom'a baktı. "Görüyorsun değil mi çocuk? Senin olup da elinden alamayacağım hiçbir şey yok! Hem de hiçbir şey!"

Tom, yerdeki toz toprağın içinden Fırtına'nın lanetlenmiş gözlerine bakarken Sanpao'nun haklı olmasından korktu. Fakat bu şüphelerin aklını ele geçirmesine izin vermedi. Ayağa fırladı ve kılıcıyla kalkanını düzelterek savaşmaya hazırlandı.

Bu Görev onun sonu olacaksa bile
vazgeçmeyecek, son nefesine kadar
savaşacaktı!

BEŞİNCİ BÖLÜM ÖLÜM GEMİSİ

Tom, Korsan Kral'a doğru hamle yapınca Sanpao, Fırtına'yı tekrar şaha kaldırdı ve at, toynaklarıyla havayı dövdü. Diğer korsanlar coşkuyla çığlık atmaya başlamışlardı.

Elenka, yayını hazırlamış olsa da Fırtına'ya zarar vermekten korktuğu için Sanpao'ya saldıramıyordu.

Tom, dev toynakları ve Sanpao'nun baltasını savuşturup onlara doğru hamle

yapmaya çalıştı. Tek istediği, kılıcını dilediği gibi savurmak için bir fırsattı!

Ama Sanpao'nun belindeki kemere takılı olan mücevherlerden biri de Dev Mamut Fildişi'ne aitti. Bu mücevher Sanpao'nun dövüş yeteneklerini artırdığından, Tom'un saldırıları etkili olamıyordu.

Benim glerimi bana karşı kullanıyor!
Ona bunu deteceğim, diye düşündü Tom.

Fırtına'nın güçlü toynaklarından biri kalkanına isabet edince Tom, dizlerinin üzerine düştü. Tekrar ayağa kalkmaya çalışırken gelen acımasız balta hamlesi ise kılıcını elinden uçurdu.

Sanpao, eyerden aşağı atladı ve Tom'un kalkanını kolundan çekip aldıktan sonra baltasını onun boynuna dayadı.

Nefes nefese kalan Tom, bakışlarını kaldırıp Korsan Kral'a dikti. Sanpao'nun onu böyle kolayca silahsız bırakabildiğine inanamıyordu.

“Bu kadar oyun yeter!” diye bağırdı Korsan Kral. Başını gemisine doğru çevirip, “İkinci kaptan Kimal!” diye seslendi. “Görevi sana devrediyorum. Bu çocuklara ne yapacağın sana kalmış! Benim gidip Varoluş Ağacı'nı beklemem lazım!”

Tom'un kalkanını fırlatıp atan Sanpao, bir kez daha Fırtına'nın sırtına atladı. Dizginlere öyle kuvvetle asıldı ki at, acıyla kişnedi. Sonra dönüp dörtnala uzaklaşmaya başladılar. Tepenin bitimindeki, ağacın topraktan çıkacağı çukura doğru gidiyorlardı.

Bu sırada Elenna, diğer korsanlar tarafından yakalanmış, yayı ve okları elinden alınmıştı. Korsanlar, Tom'u ite kaka ayağa kaldırdılar. Tom, Sanpao'ya yenildiği için kendisini aşağılanmış hissediyordu ve neredeyse hiç umudu kalmamıştı. Korsan Kral önce kemerini, şimdi de atını elinden almıştı.

Ve çok geçmeden Varoluş Ağacı'na da sahip olacak, diye düşündü.

Tom, korsanlar ellerinde halatlarla etrafını sararken savaşmaya çalışsa da

sayıları çok fazlaydı. Göz açıp kapayınca kadar el ve ayak bileklerini bağladılar.

Elenna, kendisini bağlayan korsanlara, “Sizi korkaklar!” diye bağıyordu. “Silahlarımızı verin de teker teker çıkmaya karşımıza!” Ama korsanlar bir yandan ikisinin ayak bileklerindeki düğümleri sıkarken bir yandan da kahkahalar atıyordu. Korsanlardan biri Tom’u bir un çuvalı gibi omzuna atıp gemiye taşıırken, Tom’un elinden hiçbir şey gelmedi.

Tom, gerinerek iplerini gevşetmeye çalışırken, korsanlar, onu ve Elenna’yı güverteye attılar. Tom, tahta zemine çarpınca acıyla irkildi. Elenna’nın da dişlerini sıkmış, inlediğini duyabiliyordu. Neyse ki birbirlerine yakındılar ve yüz yüze bakıyorlardı. Tom, Elenna’nın gözlerinden,

kızın korktuğunu anlayabiliyordu.
Arkadaşının dudağının kenarından bir
damla kan süzülüyordu.

Tom, "Kurtulmanın bir yolunu bulacağız,
sakın merak etme..." diyordu ki fısıltısı
sırtına yediği sert tekmeyle kesildi.

“Kesin sesinizi küçük sıçanlar!”

Tom, başını kaldırıp ikinci kaptana baktı. Kimal dedikleri bu adam, dev gibiydi. Çıplak bağrında sayısız yara vardı ve dazlak kafası korkunç dövmelemlerle doluydu.

“Beni çözüp silahımı ver de sıçanlar nasıl dövüşürmüş öğren!” diye hırladı Tom.

Başını geriye atıp gülen Kimal, “Seninle işimiz bittiğinde, dövülecek hâlin kalmayacak,” dedi. “Ama her şeyin sırası var.” Dönüp tayfalarına bağırdı: “Getirin atları!”

Korsanlar atları gemiye çıkarırken Elenna ve Tom’un kulakları, tahtaların gümbürtüsünden az kalsın patlayacaktı. Nihayet yürüme kalasını da gemiye çekince sesler azaldı. Tom, Kartopu’nun atların arasında olmadığını fark etmişti.

Demek ki cesur hayvan, kolay kolay teslim olmayacağını kanıtlamıştı.

Onun adına sevindim, dedi Tom içinden.

Kimal, Tom ve Elenna'yı yakalarından tutup gemi boyunca sürükleyerek en uca getirdi. Kızıl yelkenler rüzgârla dolarken sarsılan gemi, uçmaya hazırlanıyordu sanki.

"Bu ikisini küpeşteye bağlayın," diye emretti Kimal. Ellerinde upuzun halatlarla iki korsan öne çıktı. Sonra ikinci kaptanın emrettiği gibi, Elenna ve Tom'u ayak bileklerinden geminin yanındaki tahta korkuluklara bağladılar. Tom'un kalbi, göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Dev gemi, aniden yükselmeye başladı.

Elenna, "Bizi nereye götürüyorsunuz?" diye sordu. Arkadaşının sesi sert çıksa da kızın endişeli olduğunu anlayabiliyordu Tom.

Kimal'in gözlerinde acımasız bir pırıltı vardı. "Demek nereye gittiğimizi öğrenmek istiyorsun?" diye sordu. "İstersen kendin bak?" Dev ellerinden biriyle Tom'u, diğeriyle de Elenna'yı tutup havaya kaldırdı.

İkisini de küpeştenin üzerinden sarkıtırken, omuzları sarsıla sarsıla kahkaha atıyordu.

Tom'un bacakları, havada çaresizce savruluyordu. Aşağıdaki dağlar ve tepeler giderek ufalırken, Elenna ile göz göze geldiler. Kimal son bir kahkaha daha attı ve Tom ile Elenna'yı aşağı bıraktı.

Düşüşe geçer geçmez Tom'un midesi altüst oldu. Rüzgârın sesi keskin bir ıslık gibi geliyordu kulağına.

Tam yolu yarılamlışlardı ki halat aniden gerildi ve Tom, ayak bileklerinden tüm

vücuduna yayılan dayanılmaz bir acıyla çığlık attı. Yanındaki Elenna da dişlerini sıkmişti.

Gemiden gelen kahkahaları duyan Tom, başını çevirdi. Güverteden başlarını uzatan korsanlar, Tom ve Elenna'nın çaresizce sallanmasını seyrettikçe, zevkten dört köşe oluyorlardı.

O sırada Tom, korsanlardan birinin onlara doğru bir şey fırlattığını gördü. Cisim ona yaklaştıkça, bunun bir bıçak olduğunu fark etti. Havayı yarararak ilerleyen keskin bıçak, Elenna'nın halatının hemen yanından geçti.

Demek Sanpao, tayfayı eğlendirmekten söz ederken bunu kastediyordu. Korsanların oynadığı bu korkunç

oyunun amacı, Elenna ve Tom'u ölüme göndermekti.

“Tekrar dene!” diye bağırdı Kimal.
“Halatları tutturana benden bir altın!”

ALTINCI BÖLÜM

KURU KAFALAR VE TOYNAKLAR

Uzun halatın ucunda sallanan Tom'un başı dönmeye başlamıştı. Sağında solunda vızır vızır uçuşan bıçaklardan çıkan ıslık sesi, korsanların coşkulu çığlıklarına karışıyordu. Bıçaklardan birinin halatlara denk gelmesi, an meselesiydi.

Tom, ümitsizce, *eğer ölürsem Varoluş Ağacı'nı bulamam*, diye düşündü. *Ve annemle Gümüş, sonsuza dek diğer dünyada esir kalırlar!*

Ormanı ve kayalıkları aşan korsan gemisi, yoluna son hızla devam ediyordu. Tom beynine hücum eden kana ve etini kesen halatlara aldırış etmeden öfkeyle dişlerini sıktı. Burada kaldığı her an, Varoluş Ağacı'ndan uzaklaşıyordu. Fakat başını çevirince, Yeşil Ovalar'ın ötesindeki büyük göle doğru ilerlediklerini gördü.

Aklına bir fikir gelmişti. Kemerindeki pençeye uzanıp onu dikkatle yerinden çıkardı.

Tom'u izleyen Elenna, arkadaşının ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. "Sakın onu düşüreyim deme," dedi.

Tom, pençeyle bileklerindeki halatları kesmeye başladı.

İp parçaları teker teker aşağı düşerken neredeyse gölün üzerine varmışlardı.

Korsanlar, henüz Tom'un ne yapmaya çalıştığını anlamamışlardı. İtişip kakışıyor, Kimal'in altınını kimin alacağına dair bahse giriyorlardı. Fırlattıkları bıçaklardan biri Tom'un yanağını sıyırmış, diğeri ise Elenna'nın paçasını delip geçmişti.

“Tüh!” diye homurdandı korsanlardan biri. “Gördünüz mü? Altını kıl payı kaçırdım!”

Tom, sonunda el bileklerindeki halatı kopardı. O an Kimal'in sesinin diğerlerininkini bastırdığını duydu. “Çocuk halatını kesiyor! Oyalanmayın da icabına bakın şunların! İkisinin de!”

Tom, acele etmek zorundaydı. İleri geri sallanarak Elenna'ya tutundu ve onun iplerini de kesmeye başladı. Korsanların bağırıp çağırdıklarını duyabiliyordu. Bıçak

yağmuru şiddetlenmişti. Ve en korkuncu da korsanlar artık iplere değil, doğrudan Tom ile Elenna'ya nişan alıyorlardı.

Tom, altlarında parıldayan gölü gördü.

Elenna'nın ayak bileklerindeki ipi keserken, "Bana güven!" dedi.

Gözünü bile kırpmayan Elenna, "Ne zaman güvenmedim ki!" diye yanıtladı.

Kız, bunu söyledikten sonra kollarını kaldırıp suya daldı. Hemen ardından Tom da kendi ipini kesip arkadaşını takip etti.

Su, buz gibiydi. Tom battıkça etrafını saran baloncuklardan bir şey göremiyordu. Dondurucu karanlığın içinde dönüp ayaklarını çırpmaya başladı. Ciğerleri yanıyor, kalp atışları giderek hızlanıyordu.

Başını sudan çıkarır çıkarmaz derin bir nefes aldı. Pençeyi hâlâ elinde tutuyordu. Kendi etrafında dönüp Elenna'yı aradı. Arkadaşına ne olmuştu? Yoksa boğulmuş muydu?

Çıldırılmış gibi, "Elenna! Elenna!" diye bağırmaya başladı.

Yakındaki bir hareketlenmenin ardından başını sudan çıkaran Elenna, "Ben iyiyim!" dedi. Nefes nefese kalmıştı. Saçlarını yüzünden çekerken, bakışlarından cesaret okunuyordu.

Tom, pençeyi kürklü kemerine geri taktıktan sonra yan yana kıyıya yüzmeye başladılar. Tom, karaya çıkmak üzereyken başını kaldırıp gemiye baktı. Korsan gemisi geri dönmüştü ve tayfalar geminin küpeştesine bir şeyler taşıyordu.

“Ne taşıyorlar?” diye sordu Elenna. “Daha önce kullandıkları kurmalı ok değil bu.”

“Sanırım bir çeşit mancınık,” dedi Tom. “Mancınığa beyaz bir şey yüklüyorlar! Hemen kaçmaya başlamalıyız!”

Tom, mancınığa ne yüklediklerini anlayamadan şiddetli bir ses duydular ve beyaz cisim, hızla üzerlerine doğru gelmeye başladı.

Bu, bir kuru kafaydı! Tom, Elenna'yı itip diğer yana atladı. Kuru kafa, az önce durdukları yere düşünce patlayarak bin parçaya ayrıldı.

Hemen ayağa fırlayan Tom, Elenna'yı ıslak kıyafetlerinden tutup kaldırdı.

Gemiden fırlatılan bir başka kuru kafa ise onlara ulaşmadan suya düştü.

“Koş!” diye bağırdı Tom.

Kolay hedef olmamak için zikzak çizerek kaçıyorlardı. Bu arada gemi onlara daha da yaklaşmış, dev gölgesi Tom ile Elenna'nın üzerine düşmüştü.

Kimal'in dev gemiyi inleyen sesini aşaşıdan bile duyabiliyorlardı: "Beceriksizler! Vurun artık şu çocukları!"

Tom, hemen arkasında keskin bir ıslık sesi duydu. Bir kafatası daha, çok yakınlarından geçmişti. "Arayı kapatıyorlar!" diye seslendi Elenna'ya.

Bir akıntının üzerinden atlar atlamaz Tom, Elenna'yı kolundan tutup çekerek yön değiştirdi. Akıntıyla aynı yönde koşuyorlardı.

Sanpao'nun ikinci kaptanı, "Dönüyoruz!" diye bağırınca, koca gemi gıcırdayarak dönmeye başladı. Ani dönüş yüzünden yelkenler gerilmiş, kopacak gibi olmuştu. Tom bu sayede biraz zaman kazanabildiklerine seviniyordu. Elenna ile beraber engebeli yolda zorlukla koşmaya

devam ettiler. Fakat aniden, yeri göğü inleten bir toynak sesi duyuldu. Yer öylesine şiddetle sarsılıyordu ki, sanki bin hayvanlık bir sürü yaklaşıyordu.

Karşıdaki tepeden geleni görünce Elenna sevinçle, “Tagus bu!” diye bağırdı. Tam karşılarına gelince duran Tagus’un yarı at tarafı ter içindeydi, yarı insan tarafındaki göğsü ise hızla inip kalkıyordu. Güçlü kollarından birini kaldırıp Tom ile Elenna’yı selamladı.

İyi Canavarla karşılaştıklarına sevinen Tom, Balisk’le savaşlarını hatırlayınca hevesi kursağında kaldı.

Sanpao da yanında kendi Canavarlarını getirmişti. Korsan Kral bu acımasız Canavarlardan birini üzerlerine salmadan önce, kim bilir ne kadar zamanları kalmıştı?

“Tagus! Çağırılmadığın halde geldin!”
diye haykırdı. Hayatında eski bir dostla
karşılaştığına hiç bu kadar sevinmemişti.
Gemi doğruca üzerlerine geliyordu ve

geminin hemen önünde duran Kimal, kaşlarını öfkeyle çatmıştı.

“Tagus, gemiyi görmüş olmalı,” dedi Elenna. “Teşekkürler Tagus!”

İyi Canavar arkasına dönünce Tom ve Elenna hemen onun sırtına atladılar. Ama gemi artık öyle yakındı ki, Tom onun gövdesinden yayılan pis kokuyu alabiliyordu.

Korsanların gönderdiği bir başka kuru kafa, Tagus’un ön toynaklarının az ötesinde patladı.

Tom, Tagus’u mahmuzlayıp, “Gidelim!” diye bağırdı. Sonra öne eğilip geldikleri yönü işaret etti. “Şu taraftan Tagus!”

Tagus insan dilini bilmese de Tom’un ne istediğini anlamıştı. İyi Canavar dörtmala koşmaya başlayınca Tom ve Elenna,

ona sıkıca tutundular. Tom, dengesini korumaya çalışırken kaslarının yandığını hissedebiliyordu.

Başını kaldırınca, geminin yaklaştığını gördü. Yelkenleri şiştikçe şişiyordu.

Kimal'in, "İstedığınız kadar uğraşın!" diye seslendiğini duydular. Bir eliyle kıvrık kılıcını sallıyor, diğer eliyle de dümeni idare ediyordu. "Ama bizden kaçamayacaksınız! Sizi gerekirse dünyanın sonuna kadar kovalarız!"

Tehditten daha da korkunç olan şey, son hızla üzerlerine doğru gelmekte olan kuru kafaydı. Ve Tom'un ne kalkanı ne de silahı yanındaydı. Yani bu ölümcül saldırıdan kurtulmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu!

YEDİNCİ BÖLÜM

CANAVAR GELİYOR!

Tagus son anda yana çekilince, kuru kafa, Tom'un yanından geçip yerdeki çimlere düştü. Fakat gemi, cüssesinden beklenmeyecek bir hızla yaklaşıyordu. Korkunç gölgesi, Tagus'un üzerine düşmüştü.

Tom yeniden öne eğilip tüm gücüyle bağırdı: "Tagus! Daha hızlı koşmak zorundasın!"

At Adam, pofurdayıp tüm gücünü bacaklarına verdi. Tagus aniden öylesine hızlanmıştı ki Tom, Canavarın beline sarılırken dişlerini sıkıyordu. Elenna da Tom'u zorlukla tutabiliyordu.

Son sürat giderlerken kızın, "Silahlarımızı geri almak zorundayız," dediğini güçlkle duydu Tom.

Parmağını kaldırıp, "Şu yöne, Tagus!" deyince İyi Canavar başını sallayıp hızla döndü. Tom ve Elenna'nın elinden, Amar'ın çiftliğine varana kadar Tagus'un sırtında kalmaya çalışmaktan başka bir şey gelmiyordu.

Tom, düşmeyi göze alarak, omzunun üzerinden gemiye baktı. Sonunda korsan gemisini atlatmışlardı. Kimal'in dümeni

idare etmeye çalışırken yaptığı öfkeli hareketleri, bulunduğu yerden bile görebiliyordu.

Nihayet çiftliğe vardıklarında Tom, Tagus'a durmasını söyledi. At Adam, ona öylesine hızlı itaat etmişti ki Elenna ile

Tom, az kalsın çimlere yuvarlanacaklardı. Nefes nefese kalan Tagus'un göğsü, hızla inip kalkıyor olsa da Tom ve Elenna sırtından inip silahlarını ararken, gururla gülümsedi.

Tom'un kılıcıyla kalkanını bulduğu yıkık ağılın az ilerisinde Elenna da yay ve oklarını bulmuştu. Tom göğe bakınca, geminin arayı yeniden kapamaya başladığını gördü.

Elenna, ucuna hemen bir ok yerleştirdiği yayını gerdi. Bir gözünü kapayıp nişan alırken nefesini tuttu ve ellerinin titremesine hâkim oldu. Yayı dikkatle hizaladıktan sonra oku serbest bıraktı.

Ok, inanılmaz bir hızla gemiye ulaşır Kimal'in omzuna saplandı. Acıyla haykırırken geri geri sendeleyeni Kimal, dümeni elinden bıraktı. Kontrolde çıkan

dümen, hızla dönmeye başlamıştı. Dev korsan gemisi savrulurken öne yatınca tayfalar az kalsın aşağı düşüyordu.

“Harika atıştı Elenna!” diye bağırarak gülümsedi Tom. “İşlerini tek atışta bitirdin!”

“Umarım öyle olmuştur,” diye yanıtladı Elenna. Dalışa geçen korsan gemisini endişeyle seyrediyordu.

Kimal, hemen dümene koşup onu iki eliyle sıkıca kavradı. Geminin ön tarafı düzelmeye başlamış olsa da artık çok geçti. Dev gemi toprağa öyle bir şiddetle çarpmıştı ki, yer yerinden oynamış, kulakları sağır eden bir gürültü çıkmıştı. Yerden kalkan toz göğe yükselirken, korsan gemisi gıcırdayarak durdu.

Ortalık durulduğunda geminin hâlâ sapasağlam olduğunu gören Tom, hayal

kırıklığına uğradı. Ama neyse ki gemide bir curcuna kopmuş, daha yeni ele geçirdikleri atlar, bunu fırsat bilip kaçmaya başlamışlardı.

“Bizi bir süre rahatsız edeceklerini hiç sanmıyorum,” dedi Tom. Kimal’in adamlarını toparlamaya çalışmasını keyifle

izledikten sonra tekrar ciddileşti. “Artık Sanpao’yla karşılaşabiliriz!”

Elenna ve Tom tekrar Tagus’un sırtına atladılar. Dörtnala koşmaya başlayan Tagus, görevini anlamış gibi doğruca Varoluş Ağacı’nın topraktan çıkacağı tepeye yöneldi.

Yukarı tırmanırken aniden heyecanla öne doğru uzanan Tom, “Ağaç ortaya çıkmış bile!” diye bağırdı. Tepenin diğer yanındaki Varoluş Ağacı’nı görmemek imkânsızdı. Tom, Yeşil Ovalar’daki bütün ağaçlardan daha uzun olan bu ağaç kadar büyüğünü hiç görmemişti. Ağacın dalları hâlâ çıplak olsa da gövdesi eskisinden daha sağlam görünüyordu ve üzerindeki kabuk, daha az hastalıklı gibiydi.

Ama tepeye ulaştıklarında, ağacın büyük bir tehlike içinde olduğunu gördüler.

Ağacın dibindeki Sanpao, çift taraflı savaş baltasını kaldırmıştı. Yanındaki Amar ise daha küçük bir balta taşıyordu.

“Ağacı kesecekler!” diye çığlık attı Elenna.

En kötüsü de Fırtına ve Kartopu'nun kenarda sessizce bekliyor olmasıydı. Gözlerindeki ürkünç parıltıdan, ikisinin de Korsan Kral'ın lanetinin etkisinde oldukları belliydi.

“Sanpao!” diye bağırdı Tom. “Yapma!”

Tagus tepeden adamların üzerine doğru koşarken, Elenna da okunu yayın ucuna yerleştirmişti.

Sanpao, baltasını omzuna atıp yaklaşmalarını izledi. İyi Canavar'ın sırtındaki düşmanlarını gördüğüne şaşırıysa da bunu hiç belli etmiyordu. Yaralı yüzünde bir gülümseme belirdi ve derin bir nefes alıp, “Koron!” diye bağırdı.

“Koron da ne demek?” diye sordu Elenna.

Tom, müthiş bir hızla ovadan üzerlerine doğru koşan yaratığı işaret ederek, “Sanırım şunun ismi!” dedi.

Kaplana benzeyen, dev bir Canavardı bu. Siyah kürkünün üzerinde çirkin, kırmızı çizgiler vardı. Sırtındaki tüyler omzuna yaklaştıkça dikleşiyordu. Sarı gözleri öfkeden alev alev yanıyor, siyah dudaklarının arasından görünen uzun dişlerinden salyalar akıyordu. Salyaların aktığı yerdeki çimenlere bakan Tom, onların çabucak yanıp küle döndüğünü gördü. Koron, dev pençeleriyle yeri döverek ağaca doğru koşuyordu. Korkunç Canavarın arkasından uzanan akrep kuyruğunun ucu ise yemyeşil bir zehirle parlıyordu.

Tom, kılıcını çekip hayatının dövüşüne hazırlandı. Fakat Koron, Tom ve arkadaşlarına doğru koşmuyordu. Dev kaplanın yanlarından geçip Korsan Kral'a döndüğünü görünce Tom'un içi ümitle doldu. Yoksa bu korkunç görüntüsüne rağmen, karşılarında iyi bir Canavar olabilir miydi? Belki de Canavar da onlarla beraber Sanpao'ya saldıracaktı?

Sanpao, üzerine koşan dev Canavara aldırış etmeden hâlâ Tagus ve yanındakilere bakıyordu. Ama Canavarın altında ezilmesine ramak kala aniden dönüp sıçradı.

Tom, havadaki Korsan Kral'ı hayret dolu gözlerle izliyordu. Yaratığın kafasından güç alarak ters takla atan Sanpao, çevik bir hamleyle Canavarın sırtına bindi.

Baltasını savururken, “Demek benimle yüzleşmeye cesaret ettin, çocuk?” diye bağırdı. “O zaman yalnızca Sanpao’yla değil, Ölümün Dişleri Koron’la da dövüşeceksin!”

SEKİZİNCİ BÖLÜM KÖR EDEN ZEHİR

Tom, kılıcını kaldırıp gözlerini Korsan Kral'a dikerken tüm cesaretini toplayıp, "Ne senden korkuyorum ne de Canavarlarından!" dedi. Sonra Elenna'ya döndü. "Aşağı atlaman gerek. Tagus'la ikimiz Sanpao ile savaşırken sen de Amar'ı durdur; ağacı kesmesin."

"Dikkatli ol!" demekle yetinen Elenna, Tagus'un sırtından indi. "Sanpao, tek başına bile yeterince tehlikeli bir düşman."

Tom, düşmanlarına dönüp kaşlarını çatarak, “Tagus! Beni onlara götür!” dedi. “Nasıl savaşılırmış gösterelim şunlara!”

Koron, hızla tepeye tırmanmaya başlamıştı. Canavar, kılıç dişlerinden salyalar akıtarak Tom ve arkadaşlarına yaklaşıyordu. Koşarken arkasında savurduğu kuyruğundan ise etrafa yeşil zehir saçılıyordu.

Tagus kükreyerek şaha kalktı ve düşmanlarının gelmesini beklemeden yokuş aşağı üzerlerine koşmaya başladı. Canavarın sırtına yapışan Tom da kalkanını kaldırdı.

Sanpao ve Canavarını yenmek zorundayım, dedi Tom içinden. Eğer Varoluş Ağacı'nu yok ederlerse, annemi bir daha asla göremeyebilirim.

Sanpao'nun savaş narasıyla beraber Koron da ileri atıldı.

Dört düşman çarpışmaya hazırlanırken Tom, "Saldır!" diye bağırdı. "Freya ve Gümüş için!"

İki Canavar kafa kafaya gelince, ikisi de geri adım atmadı. Tagus şaha kalkıp ön toynaklarını havada savururken Koron'un kürkünden yayılan berbat koku, Tom'un dikkatini dağıtıyordu. Kötü Canavar, dev bir ayı kapanına benzeyen çenesini açınca, zehirli salyası dört bir yana saçıldı. Sanpao'nun baltası Tom'un kılıcından uzundu ve Korsan Kral bu sayede daha uzaktan savaşabiliyordu. Dev baltasını savurunca Tom, son anda eğilerek ikiye ayrılmaktan kurtuldu. Canavarların saldırıları birbirini izliyor, Tagus'un

yumruğundan kaçan Koron, dişleriyle At Adam'ı kapmaya çalışıyordu. Bu sırada Koron'un kuyruğu sinsice bir yay çizerek yükseldi ve hızla inişe geçti.

Tom, Koron'un Tagus'un yüzünü hedef aldığını görmüştü. Güçlü At Adam öfkeyle kükreyerek saldırıyı koluyla savuşturdu. Tagus gerçekten yetenekli bir savaşçı olsa da Tom, onun bu çevik ve vahşi

düşmana karşı ne kadar dayanabileceğini bilemiyordu.

Sanpao, baltasını bir kez daha savurdu. Tom, bu kez saldırıyı kalkanıyla engellemeye çalıştı. Darbenin şiddetiyle az kalsın aşağı düşecekti. Ama bacaklarını Tagus'a iyice sarıp dengesini korudu. Canavarlar ikinci kez karşı karşıya geldiğinde Tagus çıldırmışçasına kükrüyor,

Koron ise ağzından salyalar saçarak hırlıyordu.

Bu çarpışma, Tom'a Kral Hugo'nun sarayında izlediği atlı mızrak dövüşlerini hatırlatmıştı. Ama tabii ki Sanpao o dövüşlerdeki gibi onuruyla savaşmıyordu ve bulduğu ilk fırsatta Tom'u öldürmekten çekinmeyecekti.

Bir anlığına geri çekilen Tagus, dişlerini göstererek yumruklarını havaya kaldırdı. Gözlerini Sanpao'nun arkasından yükselen zehirli kuyruktan ayırmıyordu. Koron da başını eğmiş, İyi Canavarın açığını kolluyordu. Ağzından akan salyalar çimeni eritip toprağa karışıyordu. Koron'un siyah-kızıl renkli kürküne bakan Tom, dev kaplanın sıçramaya hazırlandığını fark etti. Canavarın sırtındaki Sanpao ise savaşı

çoktan kazanmış gibi vahşice sırtıyordu. Tom, Sanpao'yu süzerken dev baltasına yakalanmadan ona yaklaşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Tabii ya, dedi içinden; Balisk'in pençesi!

Tom aniden yeni silahını hatırladı.

Kılıcını kınına soktu ve tüylü kemerindeki pençeyi çıkarıp bütün gücüyle Sanpao'ya fırlattı. Sanpao hızla kenara çekilse de pençe sol kolunu yararak geçmişti. Kolundan kanlar fışkıran Korsan Kral acıyla haykırdı. Baltayı elinden düşürdü ve Canavarın sırtında iki yana sallanmaya başladı.

Dengesini kaybedip kocaman bir kaya gibi yerdeki çimlerin üzerine yuvarlandığında, gözlerinde korkutucu bir öfke vardı.

Tom'un kalbi, yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Havada geri dönen pençeyi yakalamak için elini kaldırdı. Fakat pençeyi avucuna alır almaz, silah patlayıp toza dönüştü. Tom'un gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Neler oluyordu? Silah neden yok olmuştu?

Korsan Kral'ın acımasız kahkahasını duyan Tom, başını çevirdi. Sanpao sağ omzundan oluk oluk kan akmasına rağmen şimdiden ayağa kalkmıştı.

“Bilmiyor muydun?” diyerek söze girdi korsan. “Bu Canavarlardan kazandıklarını savaşta yalnızca bir defa kullanabilirsin! Artık Koron’la dövüşmek için kılıç ve kalkanından başka hiçbir şeyin kalmadı. Onlar da seni uzun süre koruyamazlar!”

Sanpao cümlesini tamamlayamadan Koron, kuyruğuyla Tom’a saldırdı. Tom, kalkanını kaldırarak saldırıyı savuşturdu. Canavarın kuyruğu, onun düşündüğünden daha güçlüydü; az kalsın Tagus’un sırtından çimlerin üzerine yuvarlanacaktı.

Tom, kılıcını savurup kuyruğun zehirli iğnesini koparmaya çalışsa da Koron çevik bir hareketle yana atlayıp dev çenesini açtı ve salyasını Tagus’un yüzüne püskürttü.

Tagus, yüzünü tutarak acıyla kükremeye ve sendelemeye başladı. Tom, Tagus’un dev

parmaklarının arasından duman çıktığını görebiliyordu. İyi Canavarın tüyleri yer yer yanıyor, yerlerini kızıl yanık izlerine bırakıyordu.

Duyduğu dayanılmaz acı yüzünden önünü göremeyen Tagus'un bacakları kilitlenmişti. Keskin bir kayaya takılınca yana devrildi ve sırtındaki Tom'la beraber tepeden aşağı yuvarlanmaya başladı.

Durduklarında Tom, altındaki toprağın sarsıldığını hissetti. Başını kaldırınca Koron'un yuvarlanan dev bir kaya gibi üzerine geldiğini gördü. Dev kaplan pençelerini çıkarmış, zehirli kuyruğunu Tom'a saplamaya hazırlanıyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

ZEHİRLİ İĞNE

Tom, yakıcı salyadan korunmak için kalkanını başının üzerine kaldırdı. Kalkandan dumanlar yayılsa da, Koron'un salyası, sihirli kalkana etki edemedi. Balisk'le yaptıkları savaşta Tom, kalkanının Varoluş Ağacı'ndan yapıldığını keşfetmişti.

Ağaç, Koron'un asidinden daha güçlü!
En azından buna sevinebilirim, dedi kendi kendine.

Sayırsız macerasında geliştirdiği hız ve çevikliği sayesinde Tom, hemen ayağa fırlayıp kalkanını ve kılıcını hazırladı.

Gür bir kahkaha duyunca, başını çevirdi. Alaycı bir sesle, “Kendini bana bırak At Adam!” diyen Sanpao’nun sesiydi bu. Sersemlemiş haldeki Tagus’un başını ellerinin arasına almıştı. “Gözlerime bak ve yeni efendinle tanış!”

Salya yüzünden hâlâ kör olan Tagus, çaresizce ayağa kalkmaya çalışıyordu. Bu sırada elleriyle kapattığı yüzünden duman çıkmaya devam ediyordu.

“Rüyada görürsün!” diye bağırdı Tom. İyi Canavarın yüzündeki korkunç yaraların bir kısmını görebiliyordu. “Tagus, asla kölen olmayacak!”

Tom, eski dostunun yardımına koşmayı çok istiyor olsa da buna zaman yoktu. Koron yine başını eğmiş, öfke dolu bakışlarını Tom'a dikmişti. Boynunun etrafındaki tüyler dikleşmişti ve zehirli kuyruğunu sallıyordu.

Sanpao tekrar kahkaha atıp Koron'u işaret etti. "Tüm Canavarlar benim esirimdir!"

O sırada Elenna'nın bağırdığını duydular. "Ama bütün *insanları* esir alamayacaksın!" Kız, yayı ve oklarıyla ağacı Amar'dan korumaya devam ediyordu. "İkisini de yenebilirsin Tom! Bunu başarabileceğini biliyorum!"

Elenna'nın sözleriyle cesaret bulan Tom, tüm şüphelerini bir kenara bırakıp Canavara odaklandı.

Koron'un dudakları birbirinden ayrıldı ve dev kaplan, kılıç dişlerini göstererek kükredi. Koca pençeleri, bastığı yerde derin çukurlar bırakıyordu. Tom, dengesini daha iyi kurabilmek için bacaklarını biraz daha açtı ve gözlerini Canavarınkilere dikti.

Koron, aniden pençelerini çıkardı ve dişlerini gösterip Tom'un üzerine atıldı. Tom, önce kılıcıyla Canavara saldırdı, sonra zehirli iğneden kaçmak için kendini yana attı. Dev kuyruk, omzunun üzerinden kıl payı geçmiş, içindeki zehri olduğu gibi toprağa boşaltmıştı.

Fakat Koron hemen döndü ve Tom'a tekrar saldırdı. Üzerine inen dev pençeyi kalkaniyla engelleyen Tom, hızla kenara çekildi ve kılıcını tekrar Koron'un boğazına doğru savurdu. Ne var ki Koron'u böyle

yenmek mümkün değildi. Canavar öyle hızlı hareket ediyordu ki Tom'un, boğazına savurduğu kılıcın düz tarafı, yaratığın ancak burnuna isabet etmişti.

Hırlayıp acıyla başını sallayan Koron, birkaç adım geriledi.

“Bu, Kartopu’nu yaraladığın içindi!” diye bağırarak Tom, hemen öne fırlayarak Canavarın sırtına tırmandı. Tıpkı Sanpao’nun yaptığı gibi, hayvanın ensesindeki tüyleri kavramıştı. Eğer bu şekilde dengede kalmayı başarırca, Koron’un işini tek bir kılıç darbesiyle bitirebilirdi.

Koron, sırtındaki davetsiz misafiri atmak için tepinmeye başladı. Tom, çıldırmış gibi zıplayan Canavarın ensesindeki tüyleri iki eliyle sımsıkı tutuyor, düşmemek

için elinden geleni yapıyordu. İleri geri savrulurken vücudundaki tüm kemikler yerinden çıkmış gibi hissediyordu.

Kızgın Canavar hırlayıp gerilince, içinden bir ses Tom'a arkasına dönüp kalkanını kaldırmasını söyledi. Bunu tam zamanında yapan Tom, zehirli kuyruktan kıl payı kurtulmuştu.

Kuyruğun kalkana çarpıp tüm zehrini püskürtmeye başladığını hissedince Tom, onu kesme ümidiyle kılıcını kalkanın üzerinden savurdu. Ama Koron ona kuyruğuyla karşılık verince kılıç, Tom'un elinden fırlayıp gitti.

Tom, boştaki eliyle Canavar'ın kürküne tutunurken ümidini kaybetmeye başlamıştı. Artık silahsızdı ve onu kesin bir ölümden koruyan tek şey, elindeki kalkanıydı. Zehirli iğne, kalkana art arda darbeler indiriyordu.

Tom, tüm saldırıları engellemeyi başarsa da bunu ne kadar devam ettirebilirdi? Eğer hemen bir çözüm bulamazsa, Koron onu ya tepesinden atacak ya da ölümcül iğnesini vücuduna saplayacaktı.

Canavarın hırlamalarının arasında Sanpao'nun, "Hadi, bitir işini artık!" diye bağırdığını duydu Tom. Hıncını alamayan Sanpao, Canavarına emirler yağdırmaya devam etti. "Kudretli Koron! At onu üstünden! İğnende ne kadar zehir varsa, hepsini boşalt üstüne!"

Tom, içindeki öfkenin giderek büyüdüğünü hissedebiliyordu. Ama öfkesi, ona bir fikir vermişti. Canavarla savaştıkça silahı olmasa da Koron'un silahını kendisine karşı kullanabilirdi belki.

Dönüp başını kaldırdı ve kuyruğu dikkatle takip etmeye başladı.

Zamanlamada küçücük bir hata bile yaparsa bu, onun sonu olurdu.

İğnenin aşağı doğru inmeye başladığını görünce nefesini tuttu. Bekledi, bekledi ve... Son anda Canavarın sırtından aşağı atladı. Tıpkı umduğu gibi Koron, iğnesini kendi ensesine saplamıştı.

Tom, çimlerin üzerinde yuvarlanırken, kötü Canavarın acıyla böğürdüğünü duydu.

“Olamaz!” diye haykırdı Sanpao.

Tom, ayağa kalktığında başı hâlâ dönüyordu. Ama planı işe yaramıştı! Koron kıvranarak yere devrildi. Siyah kürkü griye dönüyor, debelenip duruyordu. Son bir kez inledikten sonra küle dönüp rüzgârla birlikte dağılmaya başladı.

Dev Canavar göz açıp kapayıncaya kadar havaya karışıp yok olmuştu.

ONUNCU BÖLÜM

BAŞKA GÜN SAVAŞMAK

Sanpao, “Canavarlarımı yok etmenin cezasını çekeceksin!” diye bağırdı ve baltasını düştüğü yerden almak için tepeye doğru koşmaya başladı.

“Hiç sanmıyorum!” diyen Elenna, yayını Amar’dan Sanpao’ya çevirdi. “Bir adım daha atarsan gözümü kırpmadan vururum seni!”

Öfkeyle Elenna’yı süzen Sanpao, Amar’a döndü. “Amar! Baltanı kullan ve bitir işini!”

Tom, öne fırlayıp kılıcını alarak, “Elenna! Dikkat et!” diye bağırdı.

Amar ise sersemlemiş gibi ellerine baktı.

Sonra baltasını yere atıp, “Neredeyim ben? Ne yapıyorum?” diye mırıldandı.

Tom, Korsan Kral’ın öfkeden kıpkırmızı olduğunu görebiliyordu. Elenna’nın ciddi olmasından korkan Sanpao, baltasını almaya cesaret edemiyordu.

O sırada Tagus’un inlediğini duyan Tom, İyi Canavarın ne kadar kötü yaralandığını hatırladı ve hemen onun yanına koştu. Tagus, güçlkle nefes alıyor, kollarını yaralı yüzüne siper ediyordu.

Tom, hiç bekletmeden kalkanından Epos’un Pençesi’ni çıkardı ve yavaşça, “Bu seni iyileştirecektir,” diye mırıldandı. Sonra İyi Canavarın kollarını yavaşça yüzünden

çekip Alev Kuşu'nun pençesini özenle yanıkların üzerinde gezdirmeye başladı.

Tagus rahatlayıp kendine gelirken Tom, pençenin şimdiden işe yaradığını görebiliyordu. O sırada gözü, Koron'un küle dönüştüğü yerdeki bir cisme takıldı. Canavarın ağzındaki dev dişlerden biriydi bu! Tom, dişi yerden alıp kemerine takarken onun nasıl bir güce sahip olduğunu merak etti.

O sırada Elenna hayretle, "Tom! Ağaca bak!" diye bağırdı.

Tagus'un yaralarını iyileştirmiş olan Tom, hemen dönüp tepeye baktı. Amar, ağaca yaslanmıştı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa Sanpao'nun laneti onu epey yormuştu ve kafasını toplamaya çalışıyordu. Ağaç ise onu son görüşlerine

kıyasla daha sağlıklıydı; dallarının ucunda yeşil yapraklar belirmişti.

Rahat bir nefes alan Tom, “Varoluş Ağacı yeniden hayata dönüyor,” diye mırıldandı. *Şansımız yaver giderse geçidin kapısını açıp annemi ve Gümüş’ü kurtarabilirim.* Tam Elenna’yı yanına çağıracaktı ki ağaç aniden kökünden en yüksek dallarının ucuna kadar sarsılmaya başladı.

Tom, tepeden aşağı koşup yalvarırcasına, “Hayır! Bir yere gitme!” diye bağırdı. Fakat ağaç kendi içine katlanıyor, dalları gövdesine yapışırken toprağa gömülüyordu. Ağaç, çatırtı ve gıcırtilar eşliğinde gözden kaybolurken koca tepe, şiddetle sarsılıyordu. Çok geçmeden, ağaç, sanki orada hiç bulunmamış gibi kayboldu ve açtığı çukurun yerini toprak ve çimler aldı.

Acımasız bir kahkaha duyan Tom, öfkeyle arkasına döndü. Sanpao, sinsi sinsi Tom'a bakıyordu. "Çok geç!" dedi alaylı alaylı. "Ağacı başka bir zaman ele geçirmem gerekecek!"

Tom, Korsan Kral'ı süzerek, "Asla!" diye karşılık verdi. "Ömrünün kalanını zincire vurulmuş halde, Kral Hugo'nun zindanında çürüyerek geçireceksin. Hatta belki Malvel'le arkadaş bile olursunuz. İkinizin çok iyi anlaşacağına eminim."

Sanpao başını kaldırdığında gözleri, öfkeden alev alev yanıyordu. "Sadece iki Canavarımla karşılaştın," dedi. "Balisk ve Koron, geriye kalan dört Canavarımın tırnağı bile olamazlar."

Tom hiç istifini bozmadan, "Belki öyledir," dedi. "Ama zindandayken onları kontrol edemeyeceksin."

Sanpao, gür bir kahkaha daha attı. “Öyle mi dersin?” Bakışları Tom’un arkasına, gökyüzüne kilitlenmişti.

Tom, Elenna’nın heyecandan çatlamış sesini duydu. “Tom! Korsan gemisi!”

Arkasına dönünce, dev geminin bulutları yarararak yaklaştığını gördü. Kızıl yelkenleri, alabildiğine gerilmişti.

Gemiden bir halat sarkıtılınca Sanpao, Tom onu durduramadan sıçrayıp, ipi yakaladı.

Öfkeyle çılgık atan Tom, zıplayıp Korsan Kral'ı çizmelerinden yakalamaya çalıştı ama geç kalmıştı. Gemi, tekrar yükseliyordu. Sanpao tıpkı bir maymun gibi ustaca halata tırmanıyordu. Küpeşteye vardığında, tayfası onu gemiye çekti. Devasa gemi, hızla yükselip bulutları aştı ve en sonunda öylesine uzaklaştı ki ufacık bir nokta kadar kaldı.

Koşarak Tom'un yanına gelen Elenna, "Elinden bir şey gelmezdi," dedi.

Arkalarından dostça bir kükreme duyular. Dönüp bakınca Tagus'un yeniden

ayaklandığını ve yüzündeki yaralardan en ufak bir iz bile kalmadığını gördüler. Hızla İyi Canavarın yanına koşan Tom, “Teşekkür ederim!” dedi. “Sen olmasaydın asla başaramazdık.”

Tagus, Tom’un minnetine başını sallayarak karşılık verdi. Sonra koca ellerinden birini kaldırıp onlara veda etti ve ova boyunca koşmaya başladı.

O sırada başını kaşıyarak Tom ve Elenna’nın yanına yaklaşan Amar, “Neler oluyor?” diye sordu. “En son Kartopu adlı bir atı aradığımı hatırlıyorum. Şimdi ise buradayım...”

Ona Sanpao’nun lanetini açıkladıklarında Amar, başını hayretle salladı. “Öyleyse iyi ki onu yenmişsiniz!” dedi. “Sanpao, gerçekten de kötü bir adam!”

Kaşlarını çatarak, “Henüz onu yenmiş sayılmayız,” dedi Tom. Gökyüzündeki küçük noktayı seyrediyordu hâlâ. “Gemiyi takip etmeliyiz.”

Fırtına ve Kartopu, tepeyi dörtnala tırmanarak yanlarına geldiler. Atların gözlerinde, Sanpao'nun kara büyüünden eser kalmamıştı.

Gülümseyerek Elenna'ya dönen Amar, “Kartopu'nu da yanında götür,” dedi. “O, seni şimdiden sevmiş görünüyor. Sanırım sırtına binmesine izin vereceği tek kişi de sensin.”

“Teşekkür ederim,” diye yanıtlayan Elenna, beyaz atın karnını okşadıktan sonra eyere tırmandı. Kartopu ise Elenna'ya “hoş geldin” dercesine kişneyip başını eğdi.

Tom ve Elenna, Amar'a veda ettikten sonra Sanpao'nun korsan gemisinin peşine düştüler.

“Sanpao nereye giderse gitsin, peşini bırakmayacağız!” dedi Tom. “Onun bu krallığa daha fazla zarar vermesini engellemek için elimizden geleni yapmak zorundayız.”

Tom dizginleri aniden şaklatınca Fırtına, dörtnala koşmaya başladı. Altta kalmayan Elenna da bu yarış teklifini hemen kabul etti. Geminin peşindeki iki arkadaşı, ova boyunca amansız bir yarışa giriştiler.

Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, dedi Tom kendi kendine, Sanpao'nun karşıma çıkardığı her Canavarın üstesinden geleceğim!

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF CHEMISTRY
PHYSICAL CHEMISTRY
LABORATORY OF CHEMICAL PHYSICS
5780 SOUTH CAMPUS DRIVE
CHICAGO, ILLINOIS 60637

RESEARCH ASSISTANT: [Illegible]
FELLOW: [Illegible]
GRANT: [Illegible]

Canavar Peşinde Serisi
yeni macera **KORSAN KRAL** ile
devam ediyor.
Karşınızda
SOLUCAN SAÇLI HEKTON

Freya ile Gümüş, Tavania'da kapana kısıldılar!
Tom, onları kurtarabilmek için Varoluş Ağacı'nı
bulmak ve Korsan Kral Sanpao ile canavarlarını
yenmek zorunda.